Мистерията на Голгота

GA 97

Рудолф Щайнер

2 декември 1906 г., Кьолн

Мистерията на Голгота

Мистерията на Голгота е една от най-дълбоките тайни на еволюцията на света. За да я разберем, трябва да хвърлим светлина върху окултната мъдрост отпреди хиляди години, върху далечното минало на развитието на света. Не е правдоподобен аргумент срещу по-задълбоченото познание за Мистерията на Голгота да се твърди, че животът и делото на Христос Иисус би трябвало да са достъпни и за най-простия ум. Това наистина е така. Но пълното, всеобхватно разбиране на това най-велико събитие на земята трябва да бъде извлечено от дълбините на мъдростта на Мистериите.

В тази лекция ще проникнем в дълбините на мъдростта на Мистериите, за да разберем как е могло да се случи събитие като Мистерията на Голгота. В тази връзка трябва да имаме предвид, че с появата на Христос Иисус на земята се е случило нещо, което е разделило човечеството на две части. Можем да разберем това най-добре, като потърсим отговор на въпроса: Кой е бил Христос Иисус? За окултиста този въпрос е двоен: Защото трябва да правим разлика между личността, която е живяла по това време в Палестина и е достигнала тридесетгодишна възраст, и какво се е случило с нея след това. На 30-ата година от живота си Иисус става Христос.

При обикновените хора само незначителни части от астралното тяло, етерното тяло и физическото тяло се трансформират в Манас, Будхи и Атма, или в Дух-Себе, Жизнено-Дух и Дух-Човек. Исус от Назарет е бил Чела от трета степен и следователно телата му са били в състояние на високо пречистване. Когато един Чела е опростил пречистването на трите си тела, тогава той придобива в определен момент от живота си способността да се жертва. На 30-ата си година Егото на Исус напуска трите си тела и преминава в астралния свят, така че трите осветени тела остават на земята, сякаш изпразнени от своето Его, така че се освобождава място за по-висша индивидуалност. На 30-ата си година Егото на Исус от Назарет прави великата жертва, като предоставя пречистените си тела на разположение на индивидуалността на Христос. Христос изпълва тези тела. И оттогава нататък говорим за Христос-Исус, който е живял на земята три години и е изпълнил всичките си велики дела в тялото на Исус.

За да разберем истинската същност на Христос, трябва да се върнем назад в историята на развитието на земята и човечеството. Преди Земята да стане Земя, тя е била старата Луна, а сегашната Луна е само фрагмент от старата Луна. Преди Земята да е била Луна, тя е била Слънце, а на още по-ранен етап е била Сатурн. Трябва да имаме предвид, че преди милиарди години в космическите пространства е съществувало небесно тяло, Сатурн. Също така планетите се развиват чрез

различни въплъщения: Преди Земята да е ЗЕМЯ, тя е съществувала като Сатурн, Слънце и Луна. Нека сега се пренесем на Слънцето. Там така наречените Огнени Духове са имали същия ранг, който сега имат човешките същества на земята. Разбира се, те не са имали същия външен вид, не са изглеждали като днешните хора; тези висши индивидуалности са преминали през човешкия етап на Слънцето при условия, които са били съвсем различни от сегашните човешки условия. Също така на Луната множество Същества преминаха през етапа на човечеството и слязоха на Земята като висши Същества, като Лунни Питри или Лунни Духове, които бяха достигнали по-висок етап от този на човека на Земята. В християнския езотеризъм те се наричат Ангелои = Ангели. Само на Земята човекът стана ЧОВЕК. Лунните Питри са Същества, които са с една степен по-високи от човека, а над тях стоят Огнените Духове, които са с една степен по-високи от Лунните Питри. Огнените Духове са достигнали много висок етап на развитие.
Сега стигаме до Земята, до лемурийската раса, която е живяла на континент, разположен между днешна Азия, Африка и Австралия. Там човекът е приел сегашната си форма поради факта, че долу, на физическата земя, са живели високоразвити същества, но физически същества, по-висши от днешните животни и по-слабо развити от днешния човек. Тези физически същества са образували един вид черупка, обиталище и биха били осъдени на упадък, ако не са били оплодени от висши Същества. Едва тогава човешките души са влезли във физическите човешки тела и след това са започнали да оформят последващата форма на човешкото тяло. В миналото човешката душа е била неразделна част от висшите духовни същества. Физическите черупки на човешките тела са били на земята и в тях са се вливали душите на висши същества, идващи отгоре, от духовните светове. В духовните светове душите са били свързани като капки вода в море, които след това са били изливани в множество съдове. Съществата, които изливаха душите отгоре, бяха онези, които бяха преминали през човешкия си етап на Луната, Лунните Духове, чието ниво на развитие беше с една степен по-високо от това на Човека, така че те можеха да излеят една част от своето същество в човечеството, като по този начин му дадоха възможност да се развива по-нататък. Тогава Човекът можеше да трансформира своя организъм все повече и повече. Той можеше да се повдигне от земята и да стои изправен, научи се да ходи, да говори и да става самостоятелен.

Имало е известна връзка между всички тези души, защото те са произлезли от общ духовен хор. Всички, които са получили капка от едно и също същество, са си приличали много. Членовете на едно и също племе първо са имали такива сродни души, след това членовете на една раса или нация, например целият египетски или целият еврейски народ. Те са имали души, произлезли от общ източник.
От Лунните Духове човекът е получил Духа-Себе и това му е дало възможност да стане самостоятелно същество, Аз. Но нещо, което човекът не е могъл да получи от Лунните Духове, е могло да му бъде дадено само от едно още по-висше Същество, общо за всички хора, което вече е завършило своята човечност на Слънцето: Огненият Дух.

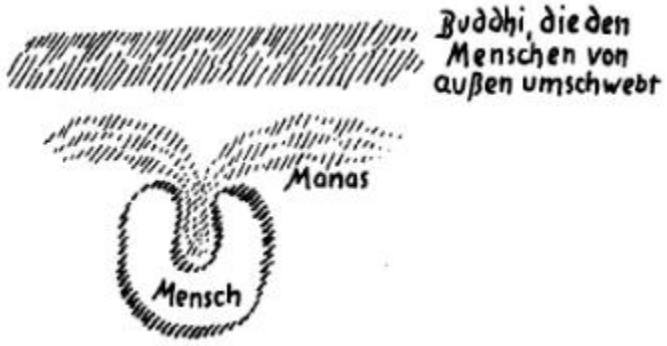

Много Огнени духове се бяха развили на Слънцето и упражняваха влиянието си върху Земята, защото бяха висши духове. Един от тези Огнени духове беше призван да излее съществото си върху цялото човечество. Дух, който принадлежеше на цялата Земя, беше способен да излее върху цялото човечество, във всяка една от неговите части, елемента на Слънцето или Огнените духове, Будхи, или Духа на Живота. Но в Лемурийската и Атлантската епоха човешките същества не бяха достатъчно узрели, за да приемат това от Слънчевия Дух. Когато четем Акашовата хроника (вижте книгата на Рудолф Щайнер „Акашовата *хроника* “), откриваме, че по това време се е случило нещо много странно: Човешките същества се състоеха от физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и Дух-Аз, но това живееше в тях само в много слаба форма. Будхи, или Духът на Живота, се извисяваше над всяко човешко същество - можеше да се възприеме в Акашовите пространства. В астралното пространство всяко човешко същество беше заобиколено от Будхи, но то оставаше отвън и не беше достатъчно силно, за да влезе в човека. Този Будхи беше част от великия Огнен Дух, който беше излял капките си върху човешките същества, но тези капки не можеха да влязат в човешките същества.
Христовите дела на земята дадоха на човека способността да абсорбира в своя Манас това, което ние наричаме Будхи. Това, което Христос изпълни на земята, беше подготвено от други велики учители, които го предшестваха - Буда, последният Заратустра, Питагор, всички те живели около 600 години преди Христос

и които бяха хора, вече погълнали голяма част от това, което живееше в обкръжението на човека. Те бяха погълнали искрата на Христос. Моисей също принадлежи към тях. Но Егото на другите хора все още не беше погълнало тази искра.
Във физическото, етерното и астралното тяло на Исус от Назарет беше влязъл целият Огнен Дух, единственият източник на всички различни искри, които живееха в човешките същества. Този Огнен Дух е Христос, единственото божествено Същество, което е живяло на земята в тази форма. Той влезе в тялото на Исус от Назарет и в резултат на това всички, които се чувстват единни с Христос Исус, са способни да абсорбират Будхи. Възможността за абсорбиране и приемане на Будхи започва с появата на Христос Исус. Свети Йоан Богослов го определя като Божественото Творческо Слово. Огненият Дух, който изля искрите си в хората, е това Божествено Творческо Слово.
В резултат на това се случи следното: Докато Лунните Духове можеха да създават различни племена сред хората, като изпращаха своите капки, Христос беше обединяващ Дух за цялата земя и по този начин човешките същества бяха обединени в семейство по целия свят. Докато разграниченията между хората бяха породени от капките, изляти от различните Лунни Духове, единството между хората беше породено от Духа, излят от Христос Исус. Това, което обединява хората, слезе на земята чрез Христос Исус.
Когато говори за Страшния съд, Христос казва в пророчеството си: „Когато Човешкият Син дойде в славата Си“ (той има предвид: когато капките Христови всички са влезли в човешките същества, когато всички са станали братя), „ще каже на тези от дясната Си страна: Елате, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света; защото бях гладен и Ми дадохте да ядем; бях жаден и Ми дадохте да пия.“ (Матей 25, 35) Тогава единствената разлика между хората ще бъде тази между доброто и злото.
Христос казва на учениците Си: „Това, което сте направили на един от тези Мои най-малки братя, на Мене сте го направили.“ Това означава: Христос Исус посочва времето, когато капките, изляти от Него, ще бъдат абсорбирани, така че когато един човек се изправи срещу друг, тази капка Христос в него ще се изправи срещу капката Христос в другия. Силата, чрез която Будхи може да бъде призована към живот в човека, тази сила е излязла от живота на Христос на земята. Следователно трябва да гледаме на Христос като на обединяващия Дух на Земята.
Ако можехме да погледнем надолу към земята от далечна звезда, през епоха от много хиляди години, щяхме да открием момент, когато Христос е бил активен на земята, така че цялата астрална субстанция на земята е била проникната от Христос. Христос е Духът на Земята, а Земята е Неговото Тяло. Всичко, което расте на земята, е Христос. Той живее във всяко семе, във всяко дърво, всичко, което расте на земята. Ето защо Христос посочи хляба и каза: „Това е Моето Тяло.“ А за

гроздовия сок (на ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ се раздаваше гроздов сок, а не ферментирало вино) той трябваше да каже: „Това е Моята Кръв“, защото сокът от плодовете на земята е неговата кръв. Следователно човечеството трябва да му изглежда като същества, които ходят по тялото му. Ето защо той каза на учениците си, след като им изми краката: „Който яде хляб с Мен, вдига петата си против Мен.“ (Настъпва Ме). Това трябва да се приема буквално, в смисъл, че земята е тялото на Христос Исус. Тъй като е поел върху себе си еволюцията на Земята, едно далечно духовно същество би могло да види, че все повече и повече от Христовия дух се влива в човешките същества; отделните капки Христос Исус проникват в отделните човешки същества. Накрая цялата земя ще бъде населена от преобразени, християнизирани хора, от хора, станали обожествени чрез Христос. Само онези, които не участват в това, ще бъдат отхвърлени като зли; те трябва да чакат по-късно време, за да следват курс на развитие, водещ към доброта.

Всички различни народи са имали Мистерии, преди Христос да се появи на земята. Мистериите разкривали какво ще се случи в бъдеще. След дълго обучение учениците трябвало да преминат през подготовка, която се състояла в погребение. По този начин йерофантът успявал да преведе ученика в по-висше състояние на съзнание, което карало тялото му да лежи инертно в един вид дълбок сън. В древността съзнанието винаги е трябвало да бъде успокоено, за да може божествената същност да влезе в човека. В това понижено състояние на съзнание душата била водена през сферите на духовния свят и след три дни йерофантът призовавал ученика обратно към живота. Чрез това преживяване той чувствал, че е станал нов човек и е получил ново име. Той бил наречен Син Божий.

Целият процес се е случил *на физически план* , когато Христос се е явил и е преминал през Мистерията на Голгота. В древните посвещения, капките живот на Христовия дух първо са призовавали учениците обратно към живот и им е било казвано: „Този, който ще християнизира всички хора, ще се появи един ден. И Той наистина ще бъде Въплътеното Слово. Можете да преживеете това само за три дни, когато пътувате през небесните царства; но ще дойде Един, Който ще сведе Небесните царства във физическия свят.“

Посветеният преживя на астралния план това, което Христос преживя на физическия план, а именно, че от самото начало е съществувало Божествено Слово, което е изливало капките си върху човешките същества; но Его-човеците не са могли да поемат тези капки. Свети Йоан, вестителят на християнизирания Его-човек, който е приел Христос или Словото, разкрива това. Свети Йоан говори за Словото, което е съществувало на земята от самото начало:

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог.
Същото беше и в началото у Бога.
Всичко чрез Него е станало и без Него не е станало нищо от това, което е станало.
В него беше животът и животът беше светлината на човеците.

И светлината светна в тъмнината, но тъмнината не я обхвана.
Имаше един човек, изпратен от Бога, чието име беше Йоан.
Той дойде за свидетелство, за да свидетелства за светлината, за да повярват всички чрез него.
Той не беше светлината, а свидетел на Светлината.
Защото истинската Светлина, която осветява всеки човек, трябваше да дойде на света.
Той беше в света и светът чрез Него беше създаден, но светът Го не позна.
Той дойде при всеки човек (при отделния Его-човек), но отделните хора (Его-човеците) не го приеха.
А на всички, които Го приеха, даде сила да се явят като Божии чада.
Тези, които вярват в Неговото име, са родени не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, а от Бога.
И Словото стана плът и живя между нас, и ние чухме Неговото учение, учението на Единородния от Отца, пълен с благодат и истина.

Думата „благодат“ в стих 14 има за Свети Йоан същото значение като Будхи; „истина“ е Манас, Духът-Себе.
Йоан свидетелства за Него и извика, казвайки: „Това беше Онзи, за Когото говорих. След мен идва Онзи, Който е бил преди мен. Защото Той е моят предшественик.“
И от Неговата пълнота ние всички получихме благодат върху благодат.
Защото законът беше даден чрез Моисей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос.
Никой човек никога не е виждал Бога с очи. Единородният Син, който е живял в лоното на Космическия Отец, е станал наш водач в това видение.
—Превод на текста от д-р Рудолф Щайнер.

Всички посвещения в Мистерията на Духа сочеха към идването на Христос Иисус. Това посвещение се постигаше в Йога съня, в Орфическия сън, в Хермесовия сън. Когато посветеният се събуждаше отново и се връщаше в тялото си, за да може отново да чува и говори с физическите си сетива, той изричаше думите, които на еврейски език се предават по следния начин: „Ели, Ели, лама сабатани.“ Ученикът на Мистериите се събуждаше с думите: „Боже мой, Боже мой, как си ме въздигнал!“ Това е било посвещението по време на древноеврейската епоха. По време на тридневното си пребиваване във висшите светове, посветеният преживявал целия ход на бъдещото развитие на човечеството, всичко, което го очаквало в бъдещото развитие на човечеството. Като правило, тези бъдещи етапи на човешкото развитие не се възприемали абстрактно в неговото видение. Всеки етап бил представен от личност. Ясновидецът виждал дванадесет индивидуалности. Те представлявали дванадесет етапа на развитие на душата. Така душевните сили се появявали във външната форма на дванадесет личности. В определен момент посветеният виждал определена сцена: Неговата собствена индивидуалност се преобразявала – етапът, до който ще достигне цялото човечество, когато бъде изпълнено от Будхи, когато бъде християнизирано. Той се отъждествявал с Бога и зад себе си виждал дванадесетте душевни сили. Йоан бил непосредствено зад него, той бил последният от дванадесетте, които обявили неговото пълноценно осъществяване. И той видял

себе си преобразен, видял етапа, до който ще достигне, когато бъде постигнато съвършенство; видял душевните си сили във външната форма на личности и възприел Свети Йоан, вестителя на Христовия етап на развитие. По време на Йога-съня тези дванадесет фигури се групирали около него и възникнала сцената, която била обозначена като Мистична вечеря. Този образ имал следното значение: Когато посветеният седи там, заобиколен от своите душевни сили, той си казва: Те са едно с мен; те са ме водили през развитието на земята; краката на този апостол ми позволиха да продължа по моя път, ръцете на този апостол ми дадоха силата да работя. ... Светата вечеря е израз на общуването на човека с дванадесетте душевни сили.

Човешкото съвършенство се състои в отпадането на нисшите душевни сили, така че да останат само висшите сили; в бъдеще човекът вече няма да има нисши сили; той например вече няма да има силите за размножаване. Душевната сила на Йоан преди всичко ще издигне тези нисши сили към любящото сърце. Тя ще изпраща потоци от духовна любов. Сърцето е най-мощният орган, когато Христос живее в човека. Тогава нисшите душевни сили се издигат от коремните области към сърцето. Всеки посветен е преживявал това в Мистериите на сърцето. То е отеквало в думите: „Боже мой, Боже мой, как си ме въздигнал!“

С появата на Христос Иисус, цялата Мистерия, цялото преживяване, стана реалност на физически план. По това време в Палестина имаше братства, които се бяха развили от стария ред на есеите. Сред техните институции те също така имаха храна, символизираща мистичната Света Вечеря. „Да ядат Великденския Агнец“ е общ израз за нещо, което се случва на Великден. Иисус седна с Дванадесетте и откри Светата Вечеря с думите: „В края на еволюцията на земята всички хора ще са погълнали това, което Аз донесох на земята, и думите: „Това е Моето Тяло, това е Моята Кръв“ тогава ще бъдат истина.“ След това той каза: „Има един от вас, който ще Ме предаде.“ Това се дължи на силата на егоизма. Но както сигурно е, както тази сила на егоизма е източникът на предателство, така сигурно е, че тази по-нисша душевна сила ще бъде издигната на по-високо ниво. Един от учениците почиваше върху гърдите на Иисус, той почиваше върху сърцето на Иисус. Това означава, че всички по-нисши сили, всяка форма на егоизъм, ще бъде издигната към сърцето. В този момент Исус повторил на учениците си думите: „Или, Или, лама сабатани“ – „Сега се прослави Човешкият Син и Бог се прослави в Него!“

Същото събитие, което се е случило на Голгота, се е случило и в древните Мистерии. Под Кръста е стоял Ученикът, „когото Господ е обичал“, Ученикът, който е почивал на гърдите му и е бил издигнат до сърцето му. Под Кръста са и жените: майката на Исус, сестрата на майка му Мария и Мария Магдалина. Йоан не казва, че майката на Исус се е казвала „Мария“, а че това е било името на сестрата на майка му. Името на майка му е било „София“.

Йоан кръщава Исус в река Йордан. Гълъб слиза от небето. В този момент се извършва духовен акт на зачеване. Но коя е майката на Исус, която зачева в този момент? Чела, Исус от Назарет, в този момент се освобождава от своето Его, неговият високо развит Манас се оплодява и Будхи влиза в него. Високо развитият Манас, който е получил Будхи, е Мъдростта - София, Майката, която е оплодена от Отца на Исус. Мария, което е същото като Мая, има общото значение на „Майчино име“. Евангелието записва: „Ангелът влезе при нея и каза: Здравей, Ти, Благодатна! Ето, ще заченеш в утробата си и ще родиш син. Светият Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени.“ Светият Дух е бащата на Исус: слизащият гълъб оплодява София, която живее в Исус.
Следователно Евангелието трябва да се чете по следния начин: „Под Кръста стоеше майката на Исус, София.“ На тази майка Исус казва: „Жено, ето синът ти.“ Той самият е пренесъл Софията, която живееше в него, на ученика Йоан; той го е превърнал в син на София и е казал: „Ето майка ти.“ „Отсега нататък трябва да разпознаваш божествената мъдрост като своя майка и да се посветиш само на нея.“ Йоан е записал тази божествена мъдрост; София е въплътена в Евангелието от Свети Йоан. Исус му е дал тази мъдрост и той е бил упълномощен от Христос да я предаде на света.
Най-висшият Дух на Земята трябваше да се въплъти във физическо тяло; това тяло трябваше да умре, трябваше да бъде убито и кръвта му трябваше да тече. На това се придава специално значение. Където има кръв, там е и Азът. Азът, вкоренен в кръвта, трябваше да бъде пожертван, за да могат старите общности, основани на Аза, да престанат да съществуват. Всички индивидуални форми на егоизъм оттичат със синия цвят на Разпнатия Христос. Кръвта на расовите общности се превръща в кръв, която е обща за цялото човечество, защото кръвта на Христос е била пожертвана в момента, когато той е висял на Кръста.
И тук се случи нещо, което би могло да бъде наблюдавано от астрален наблюдател в астралната атмосфера. Когато Христос умря на кръста, цялата астрална атмосфера се промени, така че можеха да се случат събития, които никога преди не биха могли да се случат. Това стана възможно, защото чрез проливането на кръвта Си Христос даде на цялото човечество Аз, който е общ за всички. Кръвта, която изтичаше от раните на Христос Исус, даде на цялото човечество Аз, който е споделен от всички. Трите Му тела останаха да висят на кръста и след това бяха съживени от Възкръсналия Христос. Когато Христос напусна физическата си обвивка, трите тела бяха толкова силни, че можеха да произнесат думите на посвещението, които следват преображението: „Ели, Или, лама сабатани!“
За всички, които знаят нещо за истините на Мистериите, тези думи сигурно са разкрили, че е била извършена Мистерия. Следователно малка корекция в еврейския текст е довела до думите, съдържащи се в Евангелието: „Ели, Или, лама сабатани!“ „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил!“